

Р Е Ш Е Н И Е

№64

гр. София, 07 април 2017 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: МИНА ТОПУЗОВА СПАС

ИВАНЧЕВ

при секретаря Мира Недева и в присъствието на прокурора Пенка МАРИНОВА изслуша докладваното от съдия Топузова касационно дело № 158 по описа за 2017 г.

Производството е образувано по касационен протест на прокурор при Софийска градска прокуратура срещу въззивна присъда № 332 от 13.12.2016г., постановена по внохд № 2909/16г. на Софийски градски съд, НК - XV въззивен състав.

В протеста и допълнителното изложение към него се релевират касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Като съществено нарушение на процесуални правила се изтъква превратното тълкуване на събраните доказателства и ограничаване правата на прокуратурата като страна в процеса. Твърди се, че законът е приложен неправилно, тъй като не е налице посредствено извършителство от страна на подсъдимата Д., а подсъдимата П. е осъществила от обективна и субективна страна състава на чл.201 от НК. Настоява се за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

В съдебно заседание пред касационната инстанция прокурорът от ВКП поддържа протеста със същите аргументи.

Защитникът на подсъдимата Д. - адв. А. моли протестът да бъде оставен без уважение. Счита за погрешна тезата, изложена в него, че посредственото извършителство е възможно само когато извършител на деянието е наказателно неотговорно лице. Намира правните изводи на въззивния съд за съответни на установените факти, а именно, че подсъдимата П. не е имала умисъл за извършване на престъплението, което води до невъзможност за търсене на отговорност и от подсъдимата Д..

Подсъдимата П. заявява в личната си защита, че няма вина, тъй като не е ощетила никого и не е злоупотребила с отсъствието на титуляра на сметката.

В последната си дума подсъдимите П. и Д. настояват да бъдат оправдани.

Върховният касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното: С присъда от 01.10.2015г. по нохд № 4443/1 Зг. на Софийски районен съд, НО - 115 с-в, подсъдимата И. Н. П. била призната за виновна в това, че на 20.07.2007г. в гр. София, в „У. Б.“ АД, клон „Я.С.“, в съучастие като извършител с К. Б. Д. - подбудител, като длъжностно лице - „специалист обслужване на клиенти“ присвоила сумата от 7000.01лв. от банкова сметка с титуляр Е. И. Т. – Д., поверени ѝ да ги пази и управлява, която сума предоставила на Д., като до приключване на съдебното следствие в първата инстанция присвоената сума е възстановена, поради което и на основание чл.205, ал.1, т.1 във вр. с чл.201, във вр. с чл.20, ал.2 и чл.54 от НК ѝ било наложено наказание от шест месеца „лишаване от свобода“, изпълнението на което било отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила, като била оправдана по обвинението във вр. с чл.26, ал.1 от НК.

Със същата присъда подсъдимата К. Б. Д. била призната за виновна в това, че на 20.07.2007г. в гр. С., в „У. Б.“ АД, клон „Я. С.“, в съучастие като подбудител с И. Н. П. - извършител, присвоила сумата от 7000.01лв. от банкова сметка с титуляр Е. И. Т. –Д., която сума П. ѝ предоставила, като до приключване на съдебното следствие в първата инстанция присвоената сума е възстановена, поради което и на основание чл.205, ал.1, т.1 във вр. с чл.201, във вр. с чл.20, ал.3 и чл.54 от НК ѝ било наложено наказание от две години „лишаване от свобода“, изпълнението на което било отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за срок от пет години, считано от влизане на присъдата в сила, като била оправдана по обвинението във вр. с чл.26, ал. 1 от НК.

В тежест на подсъдимите било възложено заплащането на направените разноски по делото.

По протест на прокурор от районната прокуратура срещу оправдателната част на присъдата и жалби на подсъдимите П. и Д. срещу осъдителната ѝ част, било образувано внохд № 2909/16г. на Софийски градски съд, НК - XVвъззивен състав. С присъда № 332 от 13.12.2016г. въззивният съд:

- отменил присъдата в осъдителната ѝ част по отношение на двете подсъдими, включително относно направените разноски;
- признал подсъдимата И.Н. П. за невинна по обвинението по чл. 201 във вр. с чл. 20, ал.2 от НК;
- признал подсъдимата К. Б. Д. за невинна по обвинението по чл.201 във вр. с чл.20, ал.3 от НК;
- потвърдил присъдата в останалата част.

Върховният касационен съд, като обсъди доводите на страните и в пределите на чл. 347 ал.1 от НПК, намери следното:

Първоинстанционната присъда в частта, с която подсъдимите са били признати за невинни и оправдани относно присвояване на сума от сметка с титуляр Я. П., което е довело до отпадане на обвинението във вр. с чл.26, ал. 1 от НК, е потвърдена с присъдата на СГС. В тази част съдебният акт на въззивната инстанция има характера на решение, поради което не попада в хипотезата на чл.346, т.2 от НПК и не подлежи на касационен контрол. Пределите на касационната проверка се ограничават в частта на постановената от градския съд нова въззивна присъда.

По касационното основание по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК

Тезата в протеста за ограничаване на правата на прокурора да докаже обвинението не се споделя от касационната инстанция. Във въззивния протест и в съдебното заседание пред градския съд не е поискано събирането на доказателства.

Неоснователни са и доводите за превратно тълкуване на доказателствата. Приетата за установена от първостепенния съд фактическа обстановка е изцяло възприета от въззивната инстанция — л.7 от мотивите. Различната правна оценка на установените факти от въззивния съд не сочи на процесуално нарушение, а е относима към оплакването за нарушение на материалния закон, в който контекст следва да бъде разгледана.

По касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК

В допълнението към протеста се изразява несъгласие с мотивите на въззивния съд за несъставомерност на обвинението, но не се излага нито един аргумент, оборващ изводите на съда. Декларативно се изтъква, че характерът и обемът на доказателствата е достатъчен за постановяването на осъдителна присъда, на което твърдение касационният съд не може да даде отговор.

Настоящата инстанция напълно споделя изложените в мотивите на въззивната присъда съображения, че изтегляйки сумата от сметката на св. Т. и предоставяйки я на подсъдимата Д., подсъдимата П. не е имала съзнание за липса на съгласие на титуляра на сметката и за противозаконност на извършеното разпореждане. От събраните по делото доказателства е установено, че в този банков клон е била създадена порочна практика от подсъдимата Д. за осъществяване на банкови операции за определени категории клиенти, които не се явявали на касата. На „хвърчащи“ бележки били записани банковите операции, които специалистите по обслужване на клиенти следвало да извършат, а документите за транзакциите били подписвани от титулярите впоследствие. Същите обстоятелства са отразени на л.2 от обвинителния акт, където е изрично записано, че „Обвиняемата П. била запозната с всички правила за осъществяване на банкови транзакции и се колебаела да извърши тегленето. К. Д. я убедила, че ще получи изискуемите документи за необходимите транзакции, надлежно оформени, на по - късен етап, поради което И. П. решила да осъществи банковата операция.“

Единствено възможният извод от начина на формулиране на обвинението и установените по делото факти е, че подсъдимата П. е нарушила съзнателно изискванията на длъжностната си характеристика, извършвайки транзакция в отсъствие на титуляра на сметката, но не е имала умисъл за противозаконно разпореждане с паричните средства. Отсъствието на елемент от субективната страна на престъплението по чл.201 от НК сочи на несъставомерност, поради което оправдаването на подсъдимата П. е законосъобразно.

Изводът на градския съд, че не е налице общност на умисъла за осъществяване на престъплението между двете подсъдими е съответен на събраните доказателства и се споделя от касационния съд. Подсъдимата П. не е съзнавала, че подсъдимата Димитрова я мотивира да извърши престъпно деяние, изразяващо се в противозаконно разпореждане с чужди парични средства в интерес на Д.. Липсата на общност на умисъла между обвинените в извършването на престъпление в съучастие подсъдими, представлява

пречка за ангажирането на наказателна отговорност на подсъдимата Димитрова за подбуждане към престъпление по чл.201 от НК.

Законосъобразно е и заключението на въззивния съд относно принципната възможност подсъдимата Д. да носи наказателна отговорност за осъществено престъпление по чл.201 от НК чрез посредствено извършителство от страна на И.П., за което обаче няма конкретно основание, предвид липсата на такова обвинение. Доводът в протеста, че посредственото извършителство е възможно само при осъществяване на деянието от малолетно или невменяемо лице, не може да бъде споделен. Поначало посредственото извършителство се осъществява чрез наказателно неотговорно лице. Възможно е обаче деецът да мотивира наказателноотговорно лице да извърши изпълнителното деяние така, че то действа при някое от обстоятелствата, изключващи умисъла. В последната хипотеза лицето, използвано като оръдие, може да действа невиновно или по непредпазливост.

В заключение касационният съд счита, че законът е приложен правилно, а подаденият протест е неоснователен.

Предвид изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, ВКС, I
НО,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивна присъда № 332 от 13.12.2016г., постановена по внохд № 2909/16г. на Софийски градски съд, НК, XV въззивен състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: